

Eenheid telt na

Er zijn weinig beroepen waar de genocide van Rwanda zo zichtbaar is als bij de baan van Peter Karreman. De coach van de volleybalsters van Pegasus werkt al jaren in het Afrikaanse land.

Daan Appels
Nijmegen

Hij keek het nieuwe Rwanda recht in het gelaat. Een aanblik vol littekens, maar met oogleden die willen wegwijken van het verleden en zich richten op de toekomst. Peter Karreman, de nieuwe coach van de volleybalsters van Pegasus, is al sinds 2010 bondscoach van de zitvolleyballers van het Afrikaanse land, eerst van de mannen (tot 2012) en tegenwoordig van het vrouwenteam (vanaf 2012).

Er zijn weinig beroepen in Rwanda waar de genocide zo zichtbaar is als bij de baan van de coach uit Westervoort. Met liefde praat Karreman over zijn zitvolleyballers. Maar bij tijd en wijle is zijn blik treurig en perst hij de mondhoeken tot een wrange lach. „Ik had veel keus. Er zijn ge-

noeg gehandicaptten.”

De volkerenmoord in Rwanda van 1994 kostte een half miljoen tot een miljoen mensen het leven. De heersende Tutsi-minderheid stond recht tegenover de Hutu-meerderheid (85 procent van de bevolking). Zelden zag de wereld een dergelijke slachtpartij. Een zelfgeschapen hel.

Als sport ooit een verboedende functie had, dan was het wel in het zitvolleybalteam van Karreman, die met de mannen in 2012 de Paralympische Spelen haalde. „In dat team zaten jongens die tegen elkaar hadden gevochten en tijdens de strijd hun benen waren kwijtgeraakt. Na de genocide kwam het land tot een gezamenlijke conclusie: dit nooit meer. Het onderscheid moest weg. Daarom hebben we nooit over het verleden gesproken.”

Ook bij de vrouwen, waarmee Karreman tijdens de Paralympische Spelen van Rio als laatste

eindigde, heeft de genocide huisgehouden. Hij spreekt over een meisje dat als 2-jarige haar benen verloor door een bom. Een andere speelster verloor haar loopvermogen door een schot in het been. „Daarnaast zijn veel van mijn speelsters het slachtoffer van medische missers. Ze zitten in mijn team doordat bij injecties zenuwen werden geraakt of een infectie niet of onvoldoende werd behandeld.”

Ondanks de laatste plaats keken de speelsters hun ogen uit in Rio, vertelt Karreman. „Het was een immense levenservaring. De publieke belangstelling was overweldigend. Er zaten tijdens wedstrijden 5.000 man op de tribune. Door zulke factoren was het moeilijk om de aandacht bij de wedstrijden te houden. Het mentale aspect is hetgeen waar ik als coach het minste invloed op heb. Ik denk dat we vooral daardoor als laatste zijn geëindigd.”

Onlangs is hij ook begonnen bij de volleybalsters van Pegasus. Hoe onwaarschijnlijk ook, er valt een bruggetje te maken tussen Rwanda en de Nijmeegse vrouwen. In de Griekse mythologie is Pegasus een gevleugeld paard dat ontstond uit het bloed van de vermoorde Medusa. De symboliek van de herrijzenis uit het bloed is een treffende parallel met het Rwandese zitvolleybal.

Bij de derdedivisionist heeft Karreman een duidelijk doel voor ogen: „De selectie is breed en goed bezet. Daarom denk ik dat wij het sterkste team hebben. Daar past maar één doelstelling bij: kampioen worden.”

De FARC in Colombia

Zelden zal sport op zo'n diep level voor verbroedering hebben gezorgd als in Rwanda. De zitvolleybalteams van bondscoach Peter Karreman zijn daarom een teken van hoop voor de rest van de wereld.

Zo probeerde Colombia het afgelopen jaar via een referendum de bloedige strijd met rebellenbeweging FARC in het Zuid-Amerikaanse land op te lossen. Het manenteam van de Rwandese zitvolley-

ballers was daarbij betrokken: het team trad op in een filmpje dat pleitte voor het vredesakkoord. Tevergeefs, want de Colombianen stemden met een kleine meerderheid tegen de vredesovereenkomst.

zelfgeschapen hel

▲ Bondscoach Peter Karreman in bespreking met zijn zitvolleybalsters van Rwanda.

▲ Peter Karreman: „Het onderscheid moest weg. Daarom hebben we nooit over het verleden gesproken.“ FOTOGRAFIE: NORSTEN

Hulp van Liliane Fonds

Het Liliane Fonds helpt kinderen met een handicap in de Derde Wereld. De organisatie is sinds de jaren '80 actief en werkt in meer dan 30 landen in Afrika, Azië en Zuid-Amerika. Het zitvolleybalteam van Peter Karreman is een mooi voorbeeld van het succes van het fonds. Door de jaren heen werden zes speelsters van de Rwandese zitvolleybalsters geholpen met prothesen en andere

hulpmiddelen, zelfs al ver voordat de speelsters lid werden van het nationale team. Karreman: „Een van de speelsters werd zelfs geportretteerd in 2003 tijdens een campagne voor het Liliane Fonds. In juni waren we een paar dagen in Nederland en toen kwamen de mensen van het Liliane Fonds die speelster weer tegen. Dat was natuurlijk een prachtige ontmoeting.“